

RELIGINGUMO IR DVASINGUMO SKIRTYS

Relingingas žmogus gali tikėti Dievu iš naivumo, iš nesąmoningo pragmatizmo, kad palaikytų tradiciją, kad nenusikalstų Jam (iš baimės), jei Jis yra iš tikrųjų... Toks tikėjimas yra netvarus, negilus. Relingam žmogui svarbu atlikti pareigą bažnyčiai ar kokiai sektai ir...ramu, jis – tikras krikščionis. Jis tiki, kad už tokias nuoseklias paslaugas bažnyčiai jam bus garantuota po mirties Dievo Karalystė. Taip mąsto relingingas žmogus nieko neišmanantis apie dvasingumą. Jo tikėjimas tai savotiškas prisirišimas, priklausomybė vardan „ramybės“. Manau, nelabai suklysiu krikščionis pavadindama relingais žmonėmis. Jiems reikia mišių sekmadieniais, kad savaitei būtų ramu, kad paaukotų bažnyčiai 10 ar 5 eu, kad Dievas nesupyktų, jei ką...

Dvasingumas netapatus relingumui! Dar daugiau, dvasingumas neturi nieko bendra su relingumu. Kaip tai įrodyti? Žodžiais įrodyti beveik ir neįmanoma. Dvasingumas yra *speciali praktika*, o relingumas yra veiksmas, malda, apeigos, šventraščių studijos.

Krikščionybė, deja, nuėjo relingumo keliu, pačiu lengviausiu ir paprasčiausiu. Kam sukti galvą, *kas yra Dievas*“, kam klausti, *kas esu aš*? Niekas negali atsakyti į tuos klausimus. Pasiskaitai maldaknygę ir „ramu“. Kam sukti sau galvą? Juk tai rašė šventi žmonės... Kaip aš galiu jais netikėti? Relingumas patrauklus savo paprastumu: esi įtrauktas į ritualus, gali dalyvauti įvairiose eisenose, bažnytinėse šventėse arba net gauti teisę paskaityti porą eilučių iš Šventojo Rašto per mišias. Kokia garbė! Bažnyčios tokios puošnios, kunigų rūbai žvilga auksu ir sidabru. Gražu akiai ir širdžiai. Relingingas žmogus viskam pritaria ir net su užsidegimu. Tam tikru fanatizmu.

O štai dvasingajam budistui – nieko nereikia, pakanka olos kalnuose ir saujos sėklų užkandai. Jis reiklus kitaip, – jis siekia DHARMOS (*Dvasios*), su kuria trokšta susilieti ir joje „ištirpti“. Ką išgyvena budistas meditacijos metu relingingas katalikas neturi žalio supratimo, nes visokios mistikos jam kelia siaubą. Budistas po savo apeigų išeina prašyti išmaldos ir geri žmonės jam duoda pinigėlių arba maisto. Jis tuo tenkinasi ir nesiskundžia. Nūdienos katalikui – toks gyvenimo būdas keltų siaubą. Tačiau taip buvo ne visada. Po Jėzaus Kristaus Išėjimo likę jo mokiniai ir tikintieji gyveno *būtent taip*, mažose bendruomenėse, nekaupė turtų, o kas buvo turtingesnis, pavyzdžiui Markionas, visą savo turtą

paaukojo bendruomenei, bažnyčios statybai. Jie tikėjo Gyvuoju Kristumi, laukė Jo sugrįžimo.

Nūdienos katalikas ar koks kitas krikščionis – žmogus užimtas, – jis negali sėdėti be darbo ir medituoti. Jo pečius slegia daug rūpesčių: darbas, šeima, įvairios pareigos, hobiai. Budistas – laisvas paukštis. Pasiima savo kilimėlį, pasitiesia ant žemės ir „nuskrenda“ pas Dievą. Dvasia yra Gyvas maistas jo kūnui ir sielai. Jis daug nekalba, nors kaip ir krikščionis skaito šventas knygas, laikosi gana griežtų moralės nuostatų. Jam tai nesunku. Budistas niekam neduoda ataskaitos apie savo gyvenimą, neina išpažinties, jis tiesiog *nedaro blogų veiksmų*. Taigi, kas šventesnis – katalikas ar budistas? Jūs patys atsakykite.

Nenoriu nieko supriešinti, kalbu faktais. Jei manęs kas nors paklaustų, kuo labiau pasitikėčiau, budistu ar krikštytu žmogumi, atsakyčiau be abejonių: žinoma, pirmuoju. Todėl kad budistui dvasinė praktika įaugusi į jo sąmonę, gyvenimo būdą ir elgesį nuo kūdikystės. Krikščioniai nuo neatmenamų laikų įpratę veidmainiauti (ne visi, žinoma). Jie negyvena tik Šventa Dvasia. Išėję iš bažnyčios jie gali elgtis kaip tik nori, mušti artimą, girtuokliauti, taukšti niekus...Jie nesivaldo, nėra įpratę. Jie nepažįsta savęs. Jiems nuolat reikia psichologo pagalbos, raminančios tabletės. Argi ne tiesa?

Jei būtų galima bažnyčią reformuoti ir išmokyti krikštytus žmones meditacijos, kontempliacijos, gal reikalai pagerėtų. Tokių bandymų jau yra. Bene pirmieji pas mus to ėmėsi jėzuitai. Tačiau Amerikoje ir kai kur Europoje meditacija po mišių kai kuriose bažnyčiose jau praktikuojama masiškai, bet nevykusiai. Meditacijai reikia tam tikrų sąlygų. Reikia išmanymo, nes nugrimzdimas į Šventąją Dvasią nėra paprastas veiksmas. Aš jau rašiau, kas gali nutikti medituojant.

Antra vertus, bažnyčia bijo medituojančių žmonių, nes dvasinė praktika žmogų išlaisvina, daro sąmoningu. O tai reiškia, kad žmogus suvokia, jog bažnyčios jam ir nereikia. Jis gali medituoti pats, kur nori ir kada nori. Bažnyčios sugriūtų, sunyktų be nuolatinės piniginės paramos, kunigai neturėtų pragyvenimo šaltinio. Todėl bažnytine meditacija aš netikiu. Ji neefektyvi ir negili. Nėra vilčių, kad krikščioniška bažnyčia kada nors pasikeis, jei ir toliau laikysis senų tradicijų, įprastos dogmatikos, daug kalbės, protarpiais piktinsis blogu tikinčiųjų elgesiu (kaip tai daro ne vienas kunigas).

Kurgi tie „Dievo namai“ yra? Jėzus Kristus sakė aiškiai:

EVANGELIJA PAGAL TOMĄ

3 JĖZUS TARĖ:

Jei vadovai jums sakys, kad štai karalystė yra danguje,
Tuo metu dangaus paukščiai pralenks jus;
jeigu sakys jums, kad jinai yra mariose,
tuo metu žuvys pralenks jus.

Tačiau karalystė yra jūmyse ir šalia jūsų.

**Kai pažinsite save, tuomet ir jūs būsite pažinti ir
sužinosite, jog esate gyvojo Tėvo sūnus.**

**O jei nepažinsite savęs,
tuo metu jūs esate varge ir jūs patys esate vargas.**

Tačiau ir, deja, Tomo evangelija nepriklauso kanoninėms evangelijoms, ji buvo atrasta tik 1945 m. Egipte. Krikščioniai apie kitas evangelijas apskritai nieko nežinojo per visą krikščionybės laikotarpį. Jie gyveno tik Jėzaus Kristaus metaforomis iš 4 evangelijų ir kitų atrinktų šaltinių, tokių skirtingų ir tokių prieštaringų. Krikščionių dvasia sumenko, dogmatika įkyrėjo, tapo neveiksni. Sunku tai pripažinti, bet tenka.

Ką daryti žmogui, kuriam viduje neramu, kai pats gyvenimas rodo pasibaisėtinus nuosmūkio pavyzdžius? Kaip gelbėtis? Jiems rankas ištiesia sielų gelbėtojai. Jų yra visokių: nuo psichologų, psichiatrų, budistų ir tikrų religinių šarlatanų, okultistų. Pasirinkimas (pažvelkite internete) milžiniškas: dešimtys tūkstančių įvairių grupių lankytojų. Paslaugų kainos šokiruojančios, bet, kiek supratau, analizuojant “dvasinių paslaugų” rinką, paklausa nemaža. Štai jums ir atsakymas, kur pabėgo krikščioniai. Pas jogus, pas dzenbudistus, į medicijos centrus, į „Meilės kelią“...ir t.t. Ir ką gi? Jie laimingi, visi šypsosi, akys blizga, problemų nebėra.

Deja, dvasingumo praktikose tų problemų yra nemažai. Knygoje pristačiau kai kuriuos budistų psichologų samprotavimus apie problemas dvasiniame „sektoriuje“. Jei ten ateina koks sekso ištroškęs pilietis, jis gali visą praktikos „kaifą“ nukreipti į fizinio pasitenkinimo realizaciją. Ir tokių daug. Nemažai medituoklių taip ir lieka įstrigę į „pirmąją čakrą“ ir aukščiau nepakyla. Kas žino – supras, ką noriu tuo pasakyti. Tokiais „klientais“ piktinosi ir Punos įkūrėjas Ošo Radžniš. Tačiau jis netylėjo viską matydamas, o nuolat kalbėjo, aiškino ir kalė prie „kryžiaus“ visokius seksopatus. Jo tekstų tuo klausimu internete labai daug. Paieškokite – rasite.

Taigi, **religingumas ir dvasingumas eina skirtingais keliais pas Dievą**. Taip vyksta nematomas Dievo Planas. **Tik sąmoningumas gali žmoniją išgelbėti iš visų jos pačios sukurtų problemų liūno, kuriame šiuo metu ji murkdosi. Meditacija TO ir moko.**

Kuo daugiau žmonių suvoks, kad gyvenime svarbu ne tik karjera, pinigai ir seksas, bet ir dvasiniai dalykai, kol pastarieji netaps prioritetu jų Kelyje, tol gyvensime nuolatiniam streso, ligose ir pyktyje. Nedaug trūksta, kad sunaikintume ir pačią Žemės planetą, savo namus.

Todėl kviečiu skaityti, analizuoti, panaudoti savo smegenis geriems tikslams. Mokykitės iš tų, kurie ŽINO. Kruopščiai pasirinkite mokytojus, nepamiršdami, kad jų yra labai nedaug. **Mano nuomone tikrieji mokytojai buvo tik Buda ir Kristus.** Daug mokytojų savo mokymus pavertė bizneliu. Kuo mažiau remsitės visokiais guru ir kunigėliais, tuo geriau. **PER SAVE eikite pas Dievą. Jis jums padės išeiti į tiesų Kelią. Į Šviesą.** Man niekas nesutrukdė eiti tiesiog į tikslą. Aš nelaikau savęs nušvitusiu žmogumi, bet ką supratau – už tai dėkinga Ošo ir Jėzui Kristui. Jiems abiemis teko iškęsti dideles kančias. Ošo buvo apnuodytas taliu JAV kalėjimuose (valdant Reiganui) už siekį išlaisvinti žmogų iš religinių prietarų, o Jėzus Kristus buvo nukryžiuotas už savo „revoliucingas“ kalbas prieš fariziejų dogminį mokymą. Jie abu siekė nušviesti žmonių sielas. Jie abu siekė išmokyti sąmoningumo, perkeisti ir transformuoti žmogų. Ar jiems tai pavyko? Vienetams. Ošo buvo Indijos mistikas, atskleidęs Budos mokymo esmę šiuolaikiniam žmogui, o Jėzus Kristus norėjo išvaduoti visus žmones iš pagoniškų prietarų, pakylėti žmonių širdis į Dangų, į Šviesą, į Dvasios aukštumas.

Jėzaus Kristaus ir Ošo gyvenimai buvo tragiški ir tai rodo, kokie baisūs yra religiniai ir visokie kiti fanatikai, įsitikinę savo teisumu. Tragiški buvo ir ištikimų Kristaus sekėjų likimai. Pati bažnyčia juos žudė masiškai. Ošo iki šiol yra šmeižiamas spaudoje. O kokia jo kaltė? Ar ta, kad į Puną pludo kaifo ištroškę vakariečiai? Jis kaifo nedalino, bet skaitė jiems Tokius Pamokslus, kad jų ego nurengdavo iki nuogumo. Ne velti į Puną vykdavo ištisos psichiatrų ir psichologų delegacijos mokytis pažinti žmogų. **Nors Ošo ir Kristus skelbė Meilę ir tik Meilę, bet jie buvo fanatikų ir politikų nužudyti.** Iki šiol dauguma nežino, kas gi yra ta MIELĖ? Kam Ji priklauso? Žmogui ar Dievui?

Meilė yra galinga, blogį sprogdinanti jėga, galinti pakeisti visą pasaulį, nepaisant žiaurių agresorių ir autokratų įsigalėjimo Žemėje. **Meilė yra Dvasia, Dievas.**

Jei krikščioniai ir toliau ignoruos dvasingumą, jų bažnyčia degraduos, juos okupuos kiti religiniai fanatikai, kuriems nėra nieko šventa. Ir tai jau vyksta.

Jūs tikite, kad jūsų išrinkti politikai atliks gelbėtojų vaidmenį? Pasižiūrėkite į juos atidžiau, ką jie veikia, kas jie yra ir kaip jie elgiasi ir tada gal suvoksite, kad jie atspindi jus pačius, jų rinkėjus. **Pamąstykite kartu apie Realybę, kurioje esame ir kurią patys kuriame.**

REALYBĖ IR MES

Pafilosofuokime kartu. Jei Realybė yra Dvasia, Šviesa, Dievas, tai kas yra Nerealybė? Nerealybė yra tai, kas kuriama ignoruojant Realybę. Žmogaus atveju – tai proto fantazmai. Būtis (Gyvenimas) egzistuoja santarvėje su Realyste, bet su Nerealyste Gyvenimas konfliktuoja.

Jei mes nesuvokiame Realybės, tai nereiškia, kad Jos nėra. Realybė yra didesnė už mūsų proto kūrinį. Už mus pačius. Galima Ją vadinti ir Dievu. Mūsų „realybė“ slypi mūsų galvose ir mums patinka žaisti proto sukurtos realybės erdvėje. Kai kuriais savo kūriniais mes galime didžiuotis (menu, kultūra, muzika). Tačiau kai kurie mūsų žaidimai yra žiaurūs, pilni veidmainystės, nemeilės, priešiško. Jei savo fizinį (sėksualinį) potraukį kitam žmogui laikome meile, nors nežinome jos tikrosios kilmės, tai jau bėda. Čia mes įstringame...

Mūsų proto fantazmai (minčių kūryba) kuria antrinę „realybę“, kurioje gyvename net neįtardami, kad egzistuoja tikroji Realybė. Ją galima pavadinti įvairiais vardais: Dievas, Dvasia, Šviesa, Dao. **Žmogus nekonfliktuoja su Realyste, nes Ji neina į konfliktą pati savaime.** Žmogus konfliktuoja su dirbtine (savo pačių sukurta) realyste. Bet net ir santykis su dirbtine realyste gali būti draugiškas. Kai žmogus jaučia empatiją kitam, jis jaučiasi laimingas. Jis net neįtaria, kad ta empatija, dažnai vadinama meile, yra Tikrosios Realybės apraiška. Kai žmogus išgyvena meilę, jis jaučiasi laimingesnis ir savo dirbtinėje realybėje.

Žmogus, gyvenantis dirbtinoje realybėje, jaučiasi jos pilnateise dalimi, aktyviai su ja kontaktuoja, ją palaiko, plėtoja, kišasi į ją visomis priemonėmis, visu kūnu, protu ir emocija, provokuodamas kitus ir patį save kurti teigiamas arba neigiamas reakcijas. Dirbtinėje realybėje, fantazmų kūryje, žmogus tarp kitų žmonių naudojami savo galia ir valia, tokiu būdu prisidedamas (nesąmoningai) prie dirbtinės realybės kismo. Tokios „kūrybos“ rezultate dažnas susiduria su „priešiškomis“ dirbtinės realybės jėgomis ir ima konfliktuoti. Tikroji Realybė į tuos procesus tiesiogiai nesikiša, laikosi neutralumo. Tačiau žinome, kad kartais, ir gana dažnai, žmogus „iškrenta“ iš dirbtinės realybės ir patenka į keistas, nepatirtas būsenas, kurios gąsdina, verčia mąstyti ir abejoti viskuo, ką iki tol žinojo. Kadangi supratimo apie Realybę jis neturėjo, ima veikti jo kūrybinis protas. Taip gimsta įvairios „šmėklos“, fantazmai. Žmogus tiki tuo, ką *pats* kuria. Iš čia gimsta dievų panteonai, migloti vaizdai apie kitokią realybę, kurią laiko tolima, nepažįstama ir baugia. Žmogus tampa mediumu tarp to, ką pats sukūrė ir to, kas YRA.

Laikui bėgant atsiranda žmonių, kurie gauna „raktus“ į Realybę ir kitokias žinias. Gavęs, jis noriai dalinasi viskuo su kitais. Taip gimsta įvairūs mitiniai-mistiniai proto vaizdiniai. Ilgainiui žmogus jau nebegali ignoruoti Realybės ir siekia Ją pažinti dar giliau. Tuomet Realybė pati ateina žmogui į pagalbą ir atsiunčia į Žemę avatarus, mesijus, mokytojus, ne šio pasaulio gyventojus.

Dirbtinė realybė patiria egzistencinę krizę. Žmogus ima klausti, kas aš esu, kas mane ir šį pasaulį sukūrė? Dievo, kaip visko kūrėjo, įvaizdis dar labiau sustiprėja.

Po Budos nušvitimo, o vėliau ir Jėzaus Kristaus Atėjimo, šio pasaulio realybė skyla į daugelį religinių segmentų. Žmonės vienijasi į religines bendrijas, konfliktuoja, kieno dievas yra teisingesnis, galingesnis ir tikresnis. Žiaurūs konfliktai ardo dirbtinę realybę, ją skaldo. Vyksta religiniai karai. Tokioje būsenoje pasaulis yra ir šiandien. Yra nušvitusių, sąmoningų žmonių, turinčių gyvą kontaktą su Realyste, bet didžioji dauguma dar egzistuoja dirbtinės realybės pasaulyje. **Tik atskiri vienetai suvokia, kad iš tikrųjų nėra jokios dirbtinės realybės, kad viskas yra Vienis, kad konfliktus kelia nesąmoningos būtybės, nenorinčios paklusti Realystei ir Ją pripažinti. Santykis su Realyste ne iš karto duoda gerų rezultatų. Kaip minėjau Realybė nesikiša į žmonių gyvenimą, – ji laukia, kol kiekvienas individas patirs dvasinę alchemiją, virsmą ir priims Ją be jokių proto apribojimų, koncepcijų ir religijų. Įveikti**

religinius prietarus yra sunkiausias dirbtinės realybės uždavinys (juk ji pati tai ir sukūrė). O galią turintys tuo ir naudojami.

Religiniai lyderiai neketina pasiduoti ir laiko žmonių protą pajungtą vienokiai ar kitokiai religinei koncepcijai. **Vadinamos „tradicijos“ šiuo atveju vaidina nužmoginantį vaidmenį, neišlaisvina žmogaus (mąstymo) iš religinių žabangų. Toks yra nūdienos žmonių, civilizacijos, dirbtinės realybės statusas.**

Būtų gerai, bet, deja, šio proceso (Dvasinio globalaus virsmo) niekas negali paskubinti. Jis lėtas, nuožmus, kruvinas, bet vis tiek jis juda ir judės tinkama linkme, kol visi susipras, nušvis, pripažins savo pralaimėjimą kaip Pergalę prieš dirbtinę realybę. **Dievo Karalystė niekur nedingo, Ji mūsų laukia. Mumyse.**

Beje, sąmoningi (nušvitę) žmonės prisiima atsakomybės našta už susidariusią padėtį, siekia išlaisvinti žmogų ir vis aktyviau dalyvauja dirbtinės realybės gyvenime. Budistai palieka savo ašramus ir išeina gyventi į pasaulį, kad atneštų žmonėms Budos išmintį. Krikščioniai, deja, įstrigę laike, nė neketina žengti budistų keliu. Jie stiprina savo religinius centrus, sinodiškumas tarp jų tampa akių dūmimu, – niekas nenoroi prarasti „savo“ bažnyčios. Liūdniausia tai, kad religiniai mitai (dogmos) laiko milijonus žmonių tamsybėje. Šiuo metu krikščionybė „okupuoja“ tas gyventojų teritorijas, kurios buvo atskirtos nuo civilizacijos (Afrika ar Tolimieji Rytai). Panašu, kad krikščionybė greitai virs juodaodžių religija, nes baltaodžių Europai ji nebereikalinga. Ką patvirtina patys kunigai. Vatikanas šiuo metu turi gražaus darbo ta linkme.

Šiandien prasideda žūtbūtinė kova tarp dviejų jėgų: dirbtinės (DI) ir žmogiškosios realybės. Šis pasaulis jau rengia kadrus (amatininkus ir kompiuterių specialistus, kovai su tais, kurie nenori paklusti šiai galiai. Jai būdingas totalus proto (sielų) užvaldymas vardan pelno, įtakos, rinkų. Nesvarbu, kas laimės kovą ir kas dominuos. Baisu, kad *kažkas* panardins pasaulį į tamsą, juodą paklusnumą, pasirinkimo deficitą. Šiuo atveju, kova su pačiu žmogumi bus nelygi, nebent pastarieji kategoriškai atsisakys pripažinti DI tikrovę. Sunku patikėti, kad tai įvyks...Išliks tas/tie, kurie nepraras savojo AŠ? Tas, kas turi tikrų ŽINIŲ. Šiame civilizacijos etape gnostikų ŽINIOS yra be galo brangios. Nors Jėzaus Kristaus Žodžiui pasaulis paspendė spąstus ir Jo Mokymo tikrasis turinys buvo iškreiptas, slepiamas, tačiau išliko, atgimė ir turi viltį suvienyti Šviesos trokštančias sielas. Jūs galite prie to prisidėti. Be jūsų pagalbos procesas užtruks.

Jei labai ilgai užtruks, ateis tamsa. Tamsa gali visai užtemdyti šio pasaulio Dangu. Branginkite Jo Šviesą. Švieskitės. **Nedalyvaukite DI rinkoje, pseudoreliginiuose konglomeratuose, sektose, – turiu galvoje, ne tik krikščionybę. Dvasinės stiprybės jums visiems! Atminkite, kad keistis turi PATS ŽMOGUS savo valia, kurią jam davė Dievas.**

Visa tai, ką rašau, suvokiau per nemenką laiko tarpą. Aš neturiu kitų galimybių patekti į jūsų širdis: turiu tik žodžius. Kai kada žodis gali nužudyti, gali prikelti iš nevilties, o kartais jis nieko negali – kai reikia išaiškinti, pvz., kas yra dvasinė patirtis. Žodžio jėga nenusipėjama: kai kada ji perskrodžia sielą ir liepia *veikti*. Tą irgi patyriau. Turiu užbaigti savo darbą, kol dar yra jėgų. Jei visa tai perskaite ir toliau gyvensite po senovei, ką gi – jūsų valia. **Priedu visą pluoštą minčių iš garsių dvasinių mokytojų knygų ir jų pamokymų. Tikiu, kad jų pažiūros apie religingumą ir dvasingumą pravers ir jums.**

IŠ JĖZAUS KRISTAUS MALDOS DIEVUI TĖVUI

Evangelija pagal Joną

Jn 17

- ¹³ Dabar aš einu pas tave
ir tai kalbu pasaulyje,
kad jie turėtų savyje
manojo džiaugsmo pilnatvę.
- ¹⁴ Aš jiems perdaviau tavo žodį,
bet pasaulis jų nekentė,
nes jie ne iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.

¹⁵ Aš neprašau,
kad juos paimtum iš pasaulio,
bet kad apsaugotum juos nuo piktojo.
¹⁶ Jie nėra iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.
¹⁷ **Pašventink juos tiesa!**
Tavo žodis yra tiesa.

Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje,
tegul ir jie bus viena mumyse,
kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs,
²² Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs,
aš perdaviau jiems,
kad jie būtų viena, kaip mes esame viena:
²³ **aš juose ir tu manyje,**
kad jie pasiektų tobulą vienybę
ir pasaulis pažintų,
jog tu esi mane siuntęs
ir juos myli taip, kaip mane mylėjai.

.....

Evangelijoje pagal Joną pabrėžiamas Jėzaus Kristaus VIENYBĖS su Dievu Tėvu motyvas. Mūsų priedermė siekti DVASINĖS VIENYBĖS su DIEVU TĖVU IR JĖZUMI KRISTUMI. O ką padarė krikščioniai? Jie ŽODĮ pavertė tarpusavio kovos įrankiu, filosofinių ginčų motyvu ir pretekstu kurti bažnyčias...Krikščionybė niekada nepasižymėjo DVASINE VIENYBE. Nėra jos ir pasaulyje, nors Dievas yra VIENAS.

BUDISTO POŽIŪRIS Į DIEVĄ

Budizmas nesiginčia su Dievu. Jis neatmeta Kūrėjo, o tiesiog parodo, kad kūrinija niekada nebuvo atskirta nuo Jo. Nėra formos ten, kur nėra tuštumos. Nėra tuštumos ten, kur nėra formos. Kai sakai Dievas, protas iš karto nubrėžia ribas: čia yra šventa, ten yra žemiška, čia yra dangus, ten yra žemė. Bet atidžiau pažvelgus: viskas, kas kvėpuoja, aidi ta pačia tyla.

Pakelkite akmenį ir ten yra Dievas. Nukirskite medį ir ten yra Dievas. Plyšyje sienoje, pūvančiame lape, jūsų pačių abejonėse – visa tai yra vienas audinys. Jis yra ne kažkur. Jis yra visur. Tikroji tamsa yra ne šviesos nebuvimas, o akies nesugebėjimas matyti ne formas. Kai protas nutyla, religija dingsta, nes nebėra

reikalo aiškinti. Nėra tikėjimo, – yra tiesioginės žinios. Nėra garbinimo, – yra buvimas.

Buda sakė: kai sutinki Dievą, nesilenk; kai sutinki Budą, sudaužyk savo sampratą. Ne iš nepagarbos, o tam, kad išlaisvintum begalybę iš žmogiškųjų sąvokų kalėjimo. Kai „aš“ ir Jis išnyksta, lieka tik kvėpavimas. Ir šiame kvėpavime yra viskas.

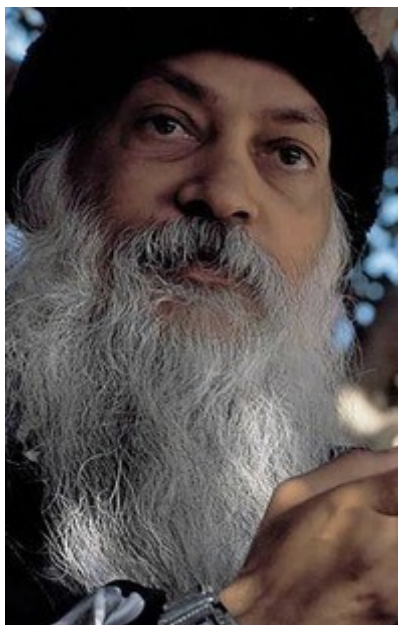
Be plaučių kvėpavimas yra tiesiog vėjo judėjimas. Be vėjo plaučiai tėra kūnas, laukiantis, kol kažkas juos pašauks gyvenimui. Kvėpavimas ir plaučiai egzistuoja vienas per kitą, kaip protas ir pasaulis, kaip klausimas ir atsakymas. Tačiau atskirtis nėra priešas. Tai suvokimo įrankis. Kaip peilis, kuriuo galima pjaustyti duoną ar perpjauti ranką.

Kančios prasideda ne nuo atskirties, o nuo tikėjimo jos baigtinumu. Kai protas sako: „Štai „aš“, o čia – pasaulis“, jis pastato sieną ir tada ieško durų jos viduje. Prisirišimas yra pastangos laikytis formos. Kai prisirišimas išnyksta, atskirtis praranda savo galią. Tada protas skiria, bet neatskiria. Jis mato du, bet gyvena viename. Ir tada kvėpavimas yra tiesiog kvėpavimas, mintis yra tiesiog mintis, o kančia yra tik bandymo išlaikyti tai, kas nepasiekiamo, pėdsakas.

Oras nežino, kad yra oras, kol neįkvepiamas. Sąmonė nežino, kad yra sąmonė, kol neatsiranda mintis „Aš esu“. Ir kai tik atsiranda „Aš“, jis jau yra atskirtas nuo to, kas visada buvo. Budizmas nemoko mūsų ieškoti Dievo; jis parodo, kur baigiasi paieška. Kai ieškotojas dingsta, oras ir plaučiai nustoja būti atskirti. Kvėpavimas nebepriklauso kūnui – kūnas priklauso kvėpavimui. Be plaučių nėra kvėpavimo, bet be kvėpavimo nėra plaučių.

Taigi, kas pirmas? Pats klausimas įkvepia atsakymą ir jame ištirpsta. Tas, kuris tai suprato, neieško kvėpavimo – jis pats yra oras, o pasaulio plaučiai juo kvėpuoja.

OŠO RADŽNIS sakė:

Žmogus subręsta tą akimirką, kai pradeda labiau mylėti, nei ieškoti Meilės.

Buda sako, kad gimimas yra kančia, jaunystė yra kančia, senatvė yra kančia, mirtis yra kančia, visas gyvenimas yra ne kas kita, kaip ilga, ilga tragedija. Jei priimsite kokį nors požiūrį į gyvenimą, pamatysite, kad Buda yra visiškai teisus: jūs pats būsite įrodymas. Tačiau noriu jums pasakyti, kad gyvenimas nėra kančia; aš visiškai sutinku su Buda. Jei gyvenimas tampa kančia, tai jūsų pačių darbas; pats gyvenimas yra begalinis džiaugsmas. Norint pažinti šį begalinį džiaugsmą, turite prie jo prieiti atvira širdimi, atlaisvintais kumščiais.

Nesiartinkite prie gyvenimo sugniaužtais kumščiais. Atlaisvinkite kumščius. Eikite į gyvenimą su visu nekaltumu. Bet kokių išankstinių nuostatų demonstravimas yra gudrus triukas: jūs jau viską nusprendėte nebandydami, nepatirdami, negyvendami. Jūs priėjote prie tam tikrų išvadų, ir jei šios išvados jau yra jumoje prieš patirtį, jūs natūraliai tikėsite, kad gyvenimas jas patvirtins. Gyvenimas to nepatvirtins, bet nepaisant to, jūsų protas bandys rasti būdų, priemonių, argumentų ir faktų, kad jas pagrįstų.

Aš mokau jus gyventi be išankstinių nuostatų apie gyvenimą. Vienas iš pagrindinių mano patirties principų susiveda į tai: jei tikrai norite pažinti gyvenimą, atmeskite visus filosofijos „izmus“. Tada atvirai, nuogai, eikite saulės šviesos link, kad patirtumėte pasaulį tokį, koks jis yra iš tikrųjų.

Anksčiau buvo manoma, kad mūsų pojūčiai yra langai, kad realybė pasiekia mūsų giliausią šerdį per mūsų pojūčius. Tačiau dabar naujais tyrimais atskleidė kai ką kita: mūsų pojūčiai yra ne tik langai, jie taip pat yra sargybiniai.

Įleidžiama tik 2% informacijos, 98% lieka lauke. Viskas, kas prieštarauja jūsų gyvenimo supratimui, yra atmetama, ir tik 2% praeina per šį filtrą. O gyventi tik 2% reiškia visai negyventi. Jei galite gyventi 100 %, kodėl gyventi tik 2%?

Ištrauka iš knygos „Gyvenimas, meilė, juokas: Atišos dovana“

.....

OŠO RADŽNIŠ rašė:

Gautama Buda (gyvenęs 500 metų anksčiau prieš Jėzaus Kristaus Atėjimą) buvo pirmasis mistikas, pabrėžęs užuojautą. Taip jis pradėjo naują erą. Iki jo pakako vien meditacijos; niekas neakcentavo užuojautos, kuri turi lydėti meditaciją, svarbos. Meditacija atneša nušvitimą, žydėjimą ir aukščiausią saviraišką, – ko daugiau reikia? Labiausiai nušvitusiems meditacijos visiškai pakanka. Didžiausias Budos nuopelnas yra tas, kad jis pirmiausia mokė užuojautos, o tik po to meditacijos. Pirmiausia reikia ugdyti meilę, gerumą ir užuojautą.

Gautama Buda yra ne tik nušvitęs; jis yra nušvitęs revoliucionierius. Jo rūpestis pasauliu ir žmonėmis yra beribis. Mokydamas savo mokinius, jis sakė: „Kai medituojate ir jaučiate tylą, ramybę ir neapsakomą džiaugsmą, neslėpkite šių lobių; duokite juos visam pasauliui. Ir nesijaudinkite: kuo daugiau duodate, tuo daugiau gausite. Gebėjimas duoti, kuria stebuklus. Jie gali įvykti, tereikia suprasti, kad duodami nieko neprarandate, – priešingai, gaunate dar daugiau. Tačiau tie, kuriems trūksta užuojautos, nežino gebėjimo duoti ir dalintis su kitais paslapties.“

Kartą vienas Gautamos Budos mokinių, pasaulietis, ne sanjasinas, bet labai atsidavęs Budai, pasakė: „Aš padarysiu viską, ką liepsi...Su viena išimtimi. Visą savo džiaugsmą, visą savo meditaciją, visus savo vidinius lobius atiduosiu visam pasauliui – išskyrus savo artimą, nes jis yra bjaurus žmogus.“

Buda jam pasakė: „Tada pamiršk apie visą pasaulį ir atiduok visus savo lobius tik savo artimui.“

Mokinys sutriko: „Apie ką tu kalbi?“

Buda pasakė: „Kai galėsi padovanoti dovaną savo artimui, būsi laisvas nuo priešiško žmonių.“

Užuojauta reiškia priimti kitų trūkumus ir silpnybes ir nesitikėti, kad jie elgsis kaip dievai.

Užuojauda grindžiama kiekvieno žmogaus orumo pripažinimu, pagalba žmonėms suvokti, kad tai, kas nutiko jums, gali nutikti ir jiems, kad niekas nėra beviltiškas ar bevertis, kad nušvitimas nėra kažkas, ką reikia užsitarnauti, o kažkas, kas yra pačios žmogaus prigimties dalis.

Gautama Buda yra vienas iš sąmonės evoliucijos etapų. Jo indėlis yra milžiniškas. O svarbiausias jo indėlio komponentas yra užuojautos idėja. Tačiau turite prisiminti, kad būdami užjaučiantys, netampate pranašesni, – kitaip viską sugadinsite, o užuojauda virs ego varomomis machinacijomis. Atminkite, kad jūsų užuojauda neturi žeminti kito žmogaus, – kitaip ji nustoja būti užuojauda ir tampa galia.

Užuojautos negalima ugdyti. Ji atsiranda, kai nelieta troškimų. Kai tik troškimai išnyksta, visa jūsų energija virsta užuojauda. Užuojautos metu energija teka kitaip. Troškimas turi motyvaciją, tikslą; užuojauda yra nemotyvuota ir betikslė. Užuojauda yra perpildyta energija.

Būtina suprasti, kas iš tikrųjų yra užuojauda. Užuojauda yra meilė, pasiekusi brandą. Kol nepasieksite nušvitimo, turite atidžiai sekti, kad jūsų meilės energija nebūtų slopinama. **Visos religijos skelbia slopinimą: jos moko mus smerkti fizinės meilės apraiškas. Dėl to jūs slopinate meilės energiją, kurią galima transformuoti į užuojautą!**

Buda ragina ne slopinti meilės energijos, o ją apvalyti meditacijos būdu. Taigi, meditacijai vystantis, ji apvalo meilės energiją ir transformuoja ją į užuojautą. Kai meditacija pasiekia savo kulminaciją ir sužydi į nušvitimą, užuojauda taip pat subręsta.

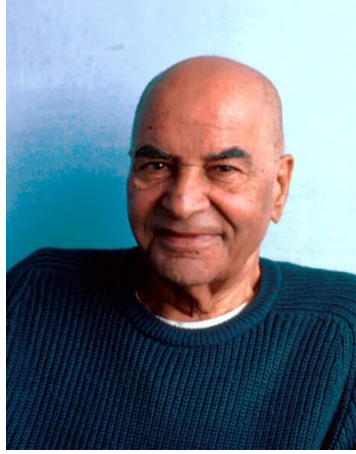
Stenkitės nepuoselėti savyje nieko, kas prieštarauja užuojausiai. Tokie užuojautos priešininkai yra pavydas, konkurencija ir noras dominuoti.

Visos šios apraiškos ją silpnina. Kai tik pajausite, kad jūsų užuojauda silpnėja, tai reiškia, kad darote kažką, kas jai prieštarauja. Galite užnuodyti savo užuojautą kokia kvailyste, kuri sukels jums nerimą, kančias, kovą ir be galo brangaus gyvenimo švaistymą.

Užuojauda yra supratimas. Tai subtiliausias supratimas, kurį žmogus sugeba.

Užjaučiančio žmogaus neturėtų trikdyti smulkmenos, kurios nutinka kiekvieną mūsų gyvenimo minutę. Tik netiesiogiai, meditacijos pagalba, galite padėti savo užjaučiančiai energijai kauptis, kristalizuotis, stiprėti ir augti. Ir tada, tą dieną, kai... **„Palaimos akimirka būsite pripildyti šviesos,** turėsite bent vieną bendražygį – užuojautą. Ir jūsų gyvenimas iš karto pasikeis: turėsite tokius turtus, kad galėsite padaryti visą pasaulį laimingu.“

PAPADŽI (PAPAJI) sakė:

Būk Ramybėje, ir Ramybė pasklis. Iš Ramybės kyla Ramybė, iš sumaišties – sumaištis. Tad būk Ramybėje ir atiduok ją Visatai, – tai viskas, ką tau reikia padaryti. Net mintis „Aš esu Ramybė“ trikdo šią Ramybę, todėl tiesiog būk Ramybėje, būk tuo, kuo Esi. Tu esi Būtis, ne „buvai“, ne „būsi“, o „Būtis“. Tu esi tas Amžinumas, į kurį mirtis negali prasiskverbti, nes ten nėra laiko, nėra ir mirties. Šis Amžinumas yra Dabar, ir Tai yra Būtis. **Būtis visada šviečia, AŠ ESU – tai BŪTIES ŠVIESA.** Šis Deimantas negali pasislėpti ir jo negalima paslėpti. Jei protas netrukdo, veidas spindi Grožiu ir Nekaltumu. Tiesiog būk Ramybėje, būk tuo, kuo esi.

BUDISTAS RINČENAS TENZINAS RINPOČĖ

APIE MIRTIES BAIMĘ:

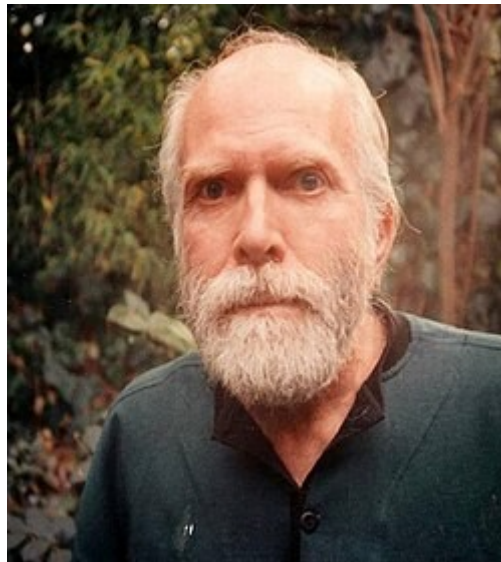

„Mirties baimė kyla dėl dorybių stokos. Žmogus, kuris visą gyvenimą praktikavo dorybes, nebijo mirties.

Mirties akimirka praeina neskausmingai. Kai po mirties, bardo būsenoje, jis patiria įvairias vizijas, jam tai tampa naudinga praktika. Jis nepatiria intensyvios baimės ar kančios dėl šių vizijų, o tą akimirką gali pasiekti Budos būseną. Mums visiems reikia maisto, drabužių ir pastogės, ir mes turime jais pasirūpinti. Tačiau mūsų požiūris į šiuos dalykus turi būti toks, kad žemiški rūpesčiai jais nenusvertų dorybių. Jei rūpinsimės tik materialinėmis gėrybėmis, praleisime progą ir iššvaistysime savo brangų žmogiškąjį gyvenimą.“

ADVAITOS POŽIŪRIS.

ROBERT ADAMS TEIGIA:

Kiekvienas tempia savo „kryžių“...į išsilaisvinimą.

Problemų nėra. Nėra nieko neteisingo. Viskas vyksta taip, kaip turi vykti. Viskas įvyksta tinkamu laiku. Erdvė ir laikas – tai iliuzijos. Tiesą sakant, jie neegzistuoja. Jie nesikeičia.

Priežastinis ryšys taip pat neegzistuoja. Niekas neturi priežasties, todėl niekas neturi pasekmių. Priežastis ir pasekmė – jūsų proto produktai. Kai protas tylus, karma pasibaigia, samskara neegzistuoja. Niekas niekada neturėjo priežasties. Bet jeigu jūs jaučiate, kad praėjusiam gyvenime padarėte kažką ne taip, o dabar už tai mokate, arba jei manote, kad šiame gyvenime padarėte ką nors ne taip ir turite už tai sumokėti, tada jūs turėsite už tai sumokėti. Nes vyksta taip, kaip jūs galvojate. Iš tikrųjų nėra už ką mokėti, nes niekada nieko neįvyko. Jei jums atrodo, kad kažkas nutiko jums, tada turėsite patirti pasekmes, nes yra tai, kaip jaučiate, kuo tikite. Viskas yra jūsų jausmuose ir įsitikinimų sistemoje. Bet jeigu jaučiate, kad gimstate kiekvieną akimirką, kiekviena akimirka tampa nauja. Kur tuomet pasekmė? Pasekmei nėra laiko. Nėra vietos pasekmei. Viskas tampa

vienu – dabartiniu momentu. Ir jei jūs taip jaučiatės, tuomet galite pažvelgti į ateitį, kuri neegzistuoja, ir matyti, kas vyksta. Visa tai priklauso jūsų protui. Kol jaučiate situaciją, tai žinote, kad tai daro jūsų protas.

Palik Dievui rūpestį Visata. Visa paslaptis – nereaguoti. Tiesiog daryk tai, ko negali nedaryti. Ir padarysi tai, ką reikia padaryti. Kai pasiliksi savo tikrajame „Aš“, viskas bus gerai. Viskas susitvarkys. Tai visiškai naujas įvykių posūkis. Tu esi Dievo komandoje ir tavimi bus gerai pasirūpinta. Nėra žodžių, tai paaiškinti.

Jūsų Tikrasis Aš negali turėti problemų, nes Jis – tai palaiminga sąmonė. Problemos kyla iš ego. Tik ego turi problemų, daugiau niekas kitas. Atraskite, *kas jūs*, atraskite savo Tikrąjį Aš. „Išokite“ į savo vidų. Būkite savimi. Tapkite laisvais.

Tu, toks, koks esi – tavo Tikrasis Aš. Koks esi – esi nemirtinga Absoliuti Realybė. Tu tai sugadini tik tuomet, kai pradedi galvoti. Tau kyla įvairiausi jausmai ir emocijos. Psichologijos pagalba tu bandai ką nors pakeisti. Tačiau tavo protas niekada tavęs nepaleis. Kuo daugiau tu jaudiniesi, kuo labiau bijai, kuo labiau galvoji, kad kažkas negerai, tuo tvirčiau tavo protas įsitveria šių dalykų ir darys dar blogiau ir blogiau. Tau reikia priimti gyvenimą tokį, koks jis yra. Niekada negalvok, kad kas nors stengiasi tau pakenkti; nemanyk, kad padarei klaidą ir kad kažkas negerai. Viskas tavo gyvenime teisinga, viskas gerai. Esmė ta, kaip tu reaguoji į tai, dėl to ir prasideda problemos.

TAI supratęs žmogus rašo:

Kaip saldu svajoti, kad mirtis – ne pabaiga, o naujo etapo pradžia, kurioje pagaliau nebedarysi klaidų ir tapsi nušvitęs, turtingas ar panašus į pūkuotą kačiuką.

Tačiau Buda, deja, sugadino šį siužetą. Jis pasakė, kad herojaus nėra. Nėra nė vieno, kuris pereitų iš kūno į kūną. Yra tik priežasčių sanakaupa, troškimų, įpročių

ir baimių blyksnis. Kai visa tai susikaupia gimsta naujos kančios. Atgimsi ne „tu“ – atgims nežinojimas.

Dzenbudistai negaišta laiko pasakoms. Jie sako: „Žiūrėk, kur žengi.“ Pragaras ir rojus nėra *kažkur ten*, o tiesiog *tavo viduje*. Kai protas dega godumu, tai – pragaras. Kai savastis išnyksta, dangaus nebereikia. Tai paprasta. Tad prieš planuodamas kitą gyvenimą, pabandyk bent akimirką jį nugyventi *iš tikrųjų*. Be vaidinimo, be vilties, be keleivio. Ir staiga atsidursi ten, kur taip norėjai patekti.

SUFIJAUS IŠMINTIS. HAZRAT INAJAT KHAN:

Už siaurų rasės ir tikėjimo barjerų mes visi galime susivienyti, nes visi priklausome vienam Dievui. Siela yra Dievo Dvasia, o Dievo Dvasia gyvena širdies šventykloje. Ši šventykla gali būti uždaryta arba atvira.

Gyvenime yra dalykų, kurie ją atveria, ir yra dalykų, kurie ją uždaro. Širdį uždaro tai, kas prieštarauja meilei, tolerancijai ir atleidimui, pavyzdžiui, šaltumas, kartėlis ir piktavališkumas, taip pat galingas dualumo elementas. Šiandieninis pasaulis yra daug liūdnescnis nei bet kada anksčiau. Atrodo, kad žmogus visais įmanomais būdais eina iš blogo į blogesnį, tačiau jis tiki, kad tobulėja. Tai ne organizacijos ar civilizacijos trūkumas. Jų turi visi. Ko jiems trūksta? Sielos atvirumo. Ji užveria duris savo artimui, užveria savo širdies šventyklą ir taip laiko Dievą atokiai nuo savęs ir kitų. Tauta kyla prieš tautą, rasė prieš rasę, religija prieš religiją. Todėl šiandien labiau nei bet kada anksčiau reikia suprasti šią filosofiją. Mums nereikia, kad visos religijos taptų viena, ar visos tautos susiliėtų – to niekada nebus. Tačiau mums reikia aiškos pažangos, - patys turime tapti meilės ir tolerancijos pavyzdžiais. To nepasieksime *kalbėdami* apie tai,

ginčydamiesi ir diskutuodami, o tik per savojo AŠ pažinimą. Tapę tinkamais pavyzdžiais, duodami ir priimdami meilę, kiekviename veiksmo demonstruodami švelnumą, užuojautą ir norą tarnauti Dievui. Jame visi galime susivienyti, peržengti siauras rasės ar tikėjimo ribas.

DVASINIS MOKYTOJAS BHAGAVANAS ŠRI SATJA SAI BABAS:

Vedanta – tai ne storiausių knygų studijavimas, kvėpavimo pratimai, gyvenimas pusbadžiu ar valkatavimas. Vedanta moko gyventi dorai, sąžiningai, stengiantis visada išsaugoti pusiausvyrą.

Gražų jos veidą subjaurojo fanatiški ir melagingi šventųjų raštų aiškintojai. Ieškodami Vedantos teiginiuose paslėptos prasmės, jie ėmė ją aiškinti klaidingai. Ten, kur viskas buvo aišku, komentatoriai viską supainiojo, tad žmonės apskritai liovėsi tikėję dvasinio darbo nauda. Vedanta yra meilė, filosofinis meilės pagrindas.

NUO SAVĖS PRIDĖSIU: panašiai nutiko su Jėzaus Kristaus Žodžiu, kai Jo komentavimo ėmėsi filosofai ir bažnytininkai, siekiantys dominuoti, reikšti savo įsitikinimus. Per 2000 metų Jėzaus Kristaus Mokymas tiek pasikeitė, kad Jo Meilės Įstatymas virto šimtais ir tūkstančiais dogmų. Dvasingumas buvo palaidotas po tais žodžiais, o religingumas suklestėjo iki fanatizmo. Ar jums dar kyla klausimų, kuo skiriasi dvasingumas nuo religingumo? Religingumas gali „apsivilkti“ teisuolio rūbais, tapti politikų ir „pranašų“ įrankiu, - mokėkite atskirti pelus nuo grūdų.

Dėkui tiems, kurie padeda dalintis dvasine išmintimi su visais. Tai ne mano nuosavybė.